

**“Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre,
det har I gjort mod mig” (Matt 25,40).**

Hvorfor kan vi så godt lide disse Jesu' ord, som vi tit finder i ét af de månedlige Livets Ord? Det er måske fordi de udgør Evangeliets kerne. Det er disse ord Herren vil sige til os, når vi møder ham til sidst. Det er dem det drejer sig om ved livets vigtigste prøve, som vi kan forberede os på allerede nu hver eneste dag.

Han vil spørge os, om vi har mættet den, der er sulten eller tørstig; om vi har taget imod den fremmede; om vi har givet tøj til den nøgne; om vi har besøgt den, der er syg eller taget til fange. Det handler om små handlinger, men de har en evigheds værdi. Intet er småt, hvis det er gjort af kærlighed, hvis det er rettet mod Ham.

Jesus var ikke nær de fattige og udstødte, han helbredte ikke kun syge og trøstede lidende, men han havde en forkærlighed for dem. Han kaldte dem sine søskende, og identificerede sig med dem med en dyb samhørighed.

Også i dag er Jesus fortsat til stede i dem, der er genstand for uret og vold, i dem, der er arbejdsløse eller lever under vanskelige omstændigheder, i dem, der er nødt til at flygte fra deres fædreland på grund af krig. Der er mange mennesker, der lider i dag. De beder om hjælp, også uden ord. Jesus i dem beder om konkret kærlighed, der er i stand til at finde nye 'kærlighedsgerninger', som svarer til disse nye behov.

Der er ingen undtagelser. Hvis det forholder sig sådan, at et ældre, sygt menneske bærer Jesus i sig, har jeg et ansvar. Når jeg giver et flygtningebarn sprog-undervisning, underviser jeg Jesus. Når jeg hjælper min mor med at gøre rent, hjælper jeg Jesus. Når jeg taler om håb over for en fange, eller trøster en, som græder, eller når jeg tilgiver en, som har gjort mig ondt, gør jeg det mod Jesus. Og resultatet bringer ikke kun glæde til min næste, men jeg får selv en endnu større glæde. Det er ved at give, at man modtager, at man erfarer en inderlig fylde, og føler sig lykkelig, for selvom vi ikke ved det, har vi mødt Jesus: 'Vores næste' - siger Chiara Lubich – 'er den port jeg skal igennem for at komme til Gud.'

Hun fortæller om, hvordan efterlevelsen af dette Livets Ord i det daglige har en stærk virkning: “Det blev vendt op og ned på vores gamle måde at opfatte og at elske vores næste på. Hvis Kristus er til stede i alle, kan vi ikke gøre forskel på folk, eller have præferencer. At sætte mennesker i bås betyder ikke længere noget: fremmed eller landsmand, gammel eller ung, smuk eller grim, antipatisk eller sympatisk, rig eller fattig; Kristus skjuler sig i enhver, han er til stede i enhver. Og dermed bliver hvert menneske en 'anden Kristus'; en bror eller søster.

“Når vi efterlevede disse ord, bliver vores næste vores vej til Gud, ja vi ser, at han eller hun bliver porten, som vi skal igennem for at møde Gud. Under aftenbønnen oplever vi en dyb enhed med Gud, netop når vi i løbet af dagen har elsket ham i vores medmennesker! For hvem anden end Kristus kan give os håb, en ny indre og himmelsk enhed. Han levede selv som den første Evangeliets ord “giv, så skal der gives jer.”¹ Vi havde elsket ham i vores medmennesker dagen lang, og nu kom han og elskede os»².

Fabio Ciardi

¹ Luk 6,38.

² *Scritti spirituali/4*, Città Nuova, Rom 1995², s. 204-205.